

Nasze Strony

Luty 2007

W numerze:

- Zagrała Orkiestra
- Drugie podejście
- D. Żak z Offu
- Wrzeczono 2007
- Koncert „Stop narkotynom!”

a także

- W samorządzie...
- Sydoniowe porady

Cytat miesiąca:

Czas jest najlepszym nauczycielem, ale nieczęsto ma dobrych uczniów.

François Mauriac

O tym się mówi...

Zagrała Orkiestra

Po dwuletniej przerwie ponownie zagrała u nas Wielka Orkiestra Świątecznej Pomocy Jurka Owsiaaka. 14 stycznia około 250 osób miało okazję bawić się przy muzyce występującego w naszym mieście już po raz trzeci reagowego „Menomini”.

Zagrali po raz trzeci i po raz trzeci inaczej. Pierwszy koncert na „Andrzejkach 2005” był wyraźnie spokojny, a głęboki i melodyjny wokal Miszy przywodził na myśl koncerty „Daabu”. Drugi na „Pożegnanie Wakacji 2006”, mocno freestyłowy dzięki dwóm Piotrom, z których jeden („Stiff”) zagościł w kapeli na stałe. Tym razem na scenie mieliśmy i Stiffa, i Miszę, który w okresie wakacji balował gdzieś w Hiszpanii. Kolka wraz z ekipą rozkręcali się powoli, tak jak nowosarzyńska młodzież, która mimo zachęt jakoś nie przemieszczała się w kierunku sceny. Tę niemoc przerwała grupa kilkunastu dziewczyn, które potrafiły rozruszać męską część publiczności i „dać kopa” muzykom, dzięki czemu usłyszeliśmy wszystkie najlepsze kawałki kielecko-skarżyskokamiennej ekipy, a na dodatek kilka cytatów z klasyki, w tym nieśmiertelny „Exodus” Marleya. Po dwóch godzinach mogłem stwierdzić, że był to najlepszy „regalowy” koncert w historii powiatu leżajskiego. Zmęczeni „menominiści” zeszli ze sceny, a publiczność, której nie było dość, bawiła się jeszcze przez następne dwie godziny podczas dyskoteki prowadzonej przez DJ „Maxa”.

Marek Chmura

Drugie podejście

Przez kilka ładnych miesięcy, po wyborach, redakcja „*Naszyc Stron*” nie mogła jakoś dojść do siebie i kontynuować wydawania piśmka. Złożyło się pewnie na to wiele czynników, jednak najważniejszym - przynajmniej dla mnie - jest ten, związany z kierunkiem rozwoju gazetki.

Startowaliśmy z myślą, aby poszerzyć wiedzę ludzi o samorządzie i wskazać możliwe kierunki rozwoju naszej gminy, wytykając przy okazji najbardziej rażące błędy dotychczasowych władz. Nie sądzę, aby cztery numery, które się dotychczas ukazały - każdy z nich w ilości stukilkudziesięciu egzemplarzy - miały bezpośredni wpływ na wynik wyborów. Jednak nasze przemyślenia, powstałe w trakcie tworzenia tekstów, odegrały podstawową rolę przy powstawaniu programu Komitetu Wyborczego Wyborców „*Nasz Głos*”.

Prawie wszyscy członkowie naszej redakcji w różny sposób ten komitet wspierali. Trochę inną drogą obrał Dariusz Żak, zostając radnym Rady Powiatu z listy PO, ale nie zmieniło to jakości kontaktów między nami i Darek nadal gazetkę będzie współredagował.

Pytanie: co dalej? Na razie nadal będziemy pisać głównie o samorządzie, chociaż jeśli dobrze poprowadzone zostanie pismo „*Azalia*” - teksty związane z sesjami Rady Miejskiej i jej komisjami mogą stracić rację bytu. Warunek - to pisanie o sprawach kontrowersyjnych i niewygodnych, także dla obecnych władarzy miasta, którzy są szefami Zbyszka Janusza, redaktora „*Azalii*”, a naszymi przyjaciółmi. Jestem pewien, że koledzy z „*Naszyc Stron*” pozostaną obiektywni.

Drugie podejście

dokończenie ze str. 1

Przy okazji odniosę się do fragmentu artykułu „Azalia na Forum”, który ukazał się w styczniowym wydaniu „Azalii”. Zbyszek Janusz pisze: „Różnica między „*Naszymi Stronami*” a „*Azalią*” polega na tym, że „*Nasze Strony*” powołane zostały do życia przez konkretne stowarzyszenie o politycznym w części charakterze, miały jasno określony cel, konkretnie wybory i zmianę ekipy rządzącej. I bez nich niewiele miały do zaoferowania Czytelnikom. „*Azalii*” wybory umożliwiły zaistnienie, ale ona sama i tak nie byłaby w stanie wpłynąć na ich wynik”.

Szanowny adwersarzu! Porównujmy podobne z podobnym. Nie jest kłamstwem, że „*Nasze Strony*” powołane zostały przez konkretne stowarzyszenie o politycznym w części charakterze, jak nie jest kłamstwem stwierdzenie, że „*Azalię*” powołał do życia polityk. I w tym wypadku nie liczą się intencje Twoje, tylko tego polityka. A jego intencje były właśnie takie, jakie przypisujesz „*Naszemu Stronom*”. Natomiast jeśli chodzi o ówczesne cele naszego wydawnictwa, to wymieniałem je wcześniej.

Nie chcę pisać więcej o „*Azalii*”. Odpowiedziałem tylko na wyraźną zaczepkę, która mnie zdziwiła, bo sam od wielu lat, o czym zresztą wiesz, uważam, że pismo samorządowe jest u nas potrzebne. Nie zajmujemy się więc sobą, ale najważniejszymi sprawami dla mieszkańców miasta i gminy.

Marek Chmura

PS Redakcja „*Naszyc Stron*” życzy Zbigniewowi Januszowi z okazji 35-lecia pracy twórczej nieustającego natchnienia, lekkiego pióra, nieugiętości w zmaganiu się z twardą rzeczywistością dnia codziennego oraz wytrwałości w wyszukiwaniu poetyckich talentów.

OFF...

Osobisty felieton fakultatywny

Obywatel S.

Był synem rzeźbiarza, a więc starał się rzeźbić to życie, jak każdy z nas. Podobno nie układało mu się z żoną. Mieli trzech synów. Złośliwcy twierdzili, że dwóch ostatnich miał z kochanką. Jego matka była położną, żona przeszła do legendy jako uosobienie złośliwości, ale odwiedzała go w więzieniu z najmłodszym synem na ręku. Ponieważ nie miał większych oporów z nawiązywaniem kontaktów, mógłby dzisiaj zapewne zostać liderem sprzedaży bezpośredniej, albo szanowanym biznesmenem... Albo radnym. Był zresztą w Radzie, ale liczyła ona 500 członków i sam nie wspominał tego dobrze. W czasie jednego z głosowań, w 406 r. p.n.e. przeciwstawił się terrorowi publicznemu i pozostałym

członkom Rady - nie chciał pozwolić na śmierć dowódców spod Arginuz (następnego dnia większość zdecydowała o ich straceniu). Miał wtedy powiedzieć: *wiedza powinna rozstrzygać, a nie ilość, jeżeli rozstrzygnięcie ma być dobre*”.

Obywatelka P. (w przeciwieństwie do wyżej i niżej wymienionych działała częstokroć pod wpływem narkotyków...) powiedziała, że najmądrzejszy na świecie jest obywatel S. On sam, zastanawiając się nad sensem tej wypowiedzi (jak podaje Obywatel P. w *Obronie*) doszedł do wniosku, że tym, czym góruje nad innymi, nie jest wiedza, bo tej nie posiada, lecz świadomość własnej niewiedzy.

Nie przemawiał do tłumów, rozmawiał najczęściej z jednym mówcą. *W żywym dialogu chciał znaleźć prawdę jedynie prawdziwą, dla której jest obojętne, czy wierzy w nią jeden człowiek, czy całe społeczeństwo...* ...i nie chodziło o to, by rozmówcę przekonać, lecz - przede wszystkim, by uświadomił sobie ów rozmówca, czego wcześniej nie wiedział. Rozmowę często porównywał do zawodu, jaki wykonywała jego matka - do sztuki położniczej. Zaznaczał jednak, że tam gdzie nie ma płodu nie jest potrzebna akuszerka - tak i on może poświęcać czas tylko tym, w których drzemie jakaś własna, autentyczna wiedza. Na drugim planie pozostali zadufani w sobie głupcy... Filozof rozmawiał także i z nimi, ale stosował wobec nich najczęściej ironię... (Nie pobierał za lekcje honorariów...)

Gdyby zabrakło do tej pory przymiotów sławiących owego męża, to: *...on wypija, ile mu kto każe, a mimo to nigdy nie jest pijany...* powiedział o nim jego przyjaciel - Obywatel A. Obywatel ów mówił także: *przecież podczas bitwy, za którą mnie wodzowie dali nagrodę, nikt inny tylko on właśnie życie mi ocalił; byłem ranny, a on mnie odstąpić nie chciał, tylko ratował i zbroję, i mnie.*

Ad rem... W starożytności polityka była kategorią etyczną, politykę postrzegano jako „*czynienie dobra dla innych i dla państwa...*”. Zapewne w imię tej kategorii pewien poeta, (Melotos, na pewno obywatel) „*taki z długimi włosami i niezbyt piękną brodą i z garbatym nosem*” wniósł oskarżenie do urzędnika sprawującego nadzór nad sprawami religii i ortodoksji na Obywatela S.

W roku 399 p.n.e., większością 211 głosów (przeciwko 140), demokracja zamordowała Sokratesa, nakazując wypić mu cykutę.

Dramatis personae:

Obywatelka P. – Pytia (wróżka, Delfy ...)
Obywatel A. – Alkibiades (zdrajca i zbawca Aten, na przemian),
Obywatel P. – Platon, filozof (znany, jak sądzę, nawet w przedszkolu),
Obywatel S. - (bohater tego felietonu, także mój, Sokrates).

Dobrzy ludzie są szczęśliwi.
Sokrates

Cdn.

Dariusz Żak

O tym się mówi...

Wrzeciono 2007

Finał XIII Międzynarodowych Spotkań Poetów „Wrzeciono” organizowanych przez Stowarzyszenie Folklorystyczne „Majdaniarze” po raz pierwszy przebiegał pod patronatem Burmistrza Miasta i Gminy Nowa Sarzyna. 28 stycznia o godzinie 14:00 w Domu Technika spotkali się uczestnicy konkursu, zaproszeni goście i artyści, którzy śpiewem i muzyką pomagali stworzyć niepowtarzalną, rodzinną atmosferę tego wydarzenia.

Gdy honorowy przewodniczący jury, Zbigniew Janusz odczytał werdykt, okazało się, że pierwszą nagrodę otrzymał debiutujący we „Wrzecionie” Łukasz Fila, pochodzący z Huty Komorowskiej, a przebywający obecnie w Irlandii, drugi był wielokrotny laureat konkursu, Ryszard Mścisz z Jeżowego, a trzeci Jerzy Luda zamieszkały w Braunschweig.

Raz do roku „Majdaniarze” przyznają swoim współpracownikom, twórcom czy sponsorom honorowe wyróżnienia w postaci medali. Wyróżnienie „Gradu diverso via uno” (Wiele dróg do jednego celu) otrzymał Michał Rumierz ze stacji paliw w Nowej Sarzynie, „Ab imo pectore” (Z głębi serca) – Liliana Witkowska z Wydawnictwa Sztafeta, a „Age quo agi” (Czyń, co czynisz) wspomniany już wcześniej poeta i nauczyciel z Jeżowego.

Jeśli chodzi o część artystyczną, to rozpoczęły ją dzieci ze „Świata Muzyki” pod kierunkiem Moniki Marczak, później był zespół wokalny z Gimnazjum w Sarzynie, którego opiekunką jest Edyta Zygmunt i trio dziewczęce z Ośrodka Kultury w Nowej Sarzynie pod kierownictwem Magdy Czechowicz.

Oddzielnym punktem imprezy było 35-lecie pracy twórczej Zbigniewa Janusza. Piosenki z tekstami jubilata zaśpiewali: syn Wiktor, Andrzej Kłak oraz Adam Fleszar, którego minirecital zrobił świetne wrażenie na zasłuchanej publiczności. Na zakończenie do tańca zagrał jarosławski zespół „Allegro”.

Marek Chmura

Koncert "Stop narkotykom!"

Dzień 15 lutego na długo pozostanie w pamięci mieszkańców Nowej Sarzyny i okolic. Stowarzyszenie Nasza Mała Ojczyzna i Ośrodek Kultury zorganizowali koncert pod hasłem „**Stop narkotykom!**”.

O tym, jak ogromne zagrożenie dla zdrowia i życia człowieka stanowi zażywanie narkotyków, powinno się przypominać jak najczęściej. Podczas koncertu przypominały o tym skierowane do młodzieży i dorosłych ulotki antynarkotykowe;

przypominał o tym również prowadzący imprezę - prezes Stowarzyszenia NMO - Marek Chmura.

Propagowanie stylu życia bez środków odurzających towarzyszyło tego wieczoru występom zespołów: Dzieci Demokracji i Armii - legendy polskiej sceny rockowej. Ściągnięcie do Nowej Sarzyny tej drugiej grupy to niewątpliwie duży sukces organizacyjny. Dodatkowo zadbano o profesjonalne nagłośnienie, które było chyba najlepsze w całej koncertowej historii Ośrodka Kultury. Akustyk, Andrzej Horoszko, szybko "nastroił" rzeszowską grupę - Dzieci Demokracji - i kilkanaście minut po dziewiętnastej rozpoczęli oni prezentowanie swojego ponadgodzinnego repertuaru. Zespół porwał do tańca w rytmie rock-reggae wielu przybyłych gości i spotkał się z ciepłym przyjęciem.

Po występie dwukrotnie został wywołany, po czym pożegnał się z nowosarzyńską publicznością i zwolnił miejsce, wyczekiwanej przez wszystkich, ekipie Tomasza Budzyńskiego. Każdy, kto liczył na dawkę mocnego, oryginalnego rocka z doniosłym brzmieniem waltorni i poetyckimi tekstami, nie mógł czuć się rozczarowany. Kiedy „poszły na warsztat” pierwsze numery, momentalnie zaludniło się miejsce pod sceną. Wielu poczuło się w swoim żywiole słysząc „Buraki, kapusta i sól”, „Jeżeli nam”, „Niezwyciężony” czy „On jest tu” w wykonaniu charyzmatycznego Budzyńskiego, który nie oszczędzał się na naszej scenie.

Ten niezwykły koncert trwał ponad dwie godziny i skończył się grubo po dwudziestej trzeciej. Ważne, że podczas świetnego występu gwiazdy wieczoru dopisała niezła frekwencja publiczności, którą stanowili zarówno mieszkańcy Nowej Sarzyny, jak i okolicznych miejscowości. I jedni i drudzy po raz kolejny udowodnili, że potrafią bawić się bez ekscesów i awantur.

Nad porządkiem czuwali ochroniarze ze „Skaremu”, a swoją pomocą, w całym, bardzo udanym przedsięwzięciu, służyli także uczniowie Zespołu Szkół w Nowej Sarzynie. Po koncercie doszło do spotkania organizatorów z członkami Armii, na którym dzielono się własnymi wrażeniami z tego wydarzenia.

Na koniec wypada życzyć wszystkim ponownych spotkań na coraz częstszych imprezach kulturalnych, organizowanych w naszym mieście i podziękować sponsorom: Urzędowi Miasta i Gminy, Elektrociepłowni Nowa Sarzyna, Nowosarzyńskiej Telewizji Kablowej „Lokaltel”, leżajskiemu Starostwu Powiatowemu i Pizzerii „Aniela”.

Piotr Sowa

Foto: D. Żak

Nasze strony

Biuletyn informacyjny Stowarzyszenia „Nasza Mała Ojczyzna” w Nowej Sarzynie.

Redaguje zespół w składzie: Marek Chmura, Piotr Kondeusz, Marcin Szwedo, Jacek Wojdałowicz i Dariusz Żak.

Zapraszamy do współpracy, kontakt: nmo@sarzyna.net, tel. 017 24-12-368 (M. Chmura).

Publikacja bezpłatna.

Na pierwszych sesjach i komisjach

Wybory 12 listopada 2006 r. wyłoniły skład Rady Miejskiej, a 26 listopada - w drugiej turze - mieszkańcy powiedzieli: Gnatek. I już następnego dnia, 27 listopada, zainaugurowała swą pracę Rada Miejska. Pierwszy okres jej działania był nieco upolityczniony.

Na pierwszej sesji wybraliśmy przewodniczącego, został nim Stanisław Kurlaj, poparty przez 12 radnych. Na jego kontrkandydata (niżej podpisanego) głos oddało 7 radnych. Wcześniej podobnym stosunkiem głosów odrzucono moją propozycję, by sesję przerwać na kilka dni, a w tym czasie usiąść i pogadać o zasadach czteroletniej współpracy w samorządzie.

Na sesji drugiej, 4 grudnia, najważniejszym punktem było złożenie ślubowania przez burmistrza-elekta Roberta Gnatka. W ten sposób dobiegło końca szesnastoletnie „panowanie” Jana Kidy. Stwierdziliśmy wygaśnięcie mandatów dwóch radnych: Adama Stanaszka i Piotra Sulikowskiego. Wiceprzewodniczącymi Rady Miejskiej zostali Stanisław Pietroński i Jacek Wojdałowicz. Następnie przeszliśmy do wyborów przewodniczących komisji, w których nadzwyczajną pazerność na stołki wykazali radni Forum Samorządowego Prawicy. Ale po kolei.

Zaczął się od zgłaszania kandydatur. Na szefa Komisji Rewizyjnej zgłoszono Jerzego Paula (Sarżyna 2006) i Alfreda Rysia (Forum), Komisji Ekonomiczno – Finansowej Józefa Kludysa (Forum), Komisji Gospodarki Komunalnej Antoniego Tudryna (PiS), a Komisji Spraw Społecznych Marka Chmureę (Nasz Głos) i Dariusza Półciwartka (Forum).

Jedynie (ale za to kuriozalne) głosowania odbyły się na przewodniczącego Komisji Rewizyjnej. Najpierw na Jerzego Paula zagłosowało 9 radnych, a na Alfreda Rysia 8. Radni liczący głosy zrobili to nieudolnie i ogłosili wynik 10:9. Spowodowało to protest radnego Rysia, który stwierdził, że on sam nie głosował, więc suma nie powinna wynosić 19, bo tylu radnych uczestniczyło w sesji (nie głosował też radny Jerzy Paul). W powtórzonym głosowaniu radny, który kwestionował wynik, bo nie głosował – zagłosował, i było 9:9. Pat rozwiązał się w głosowaniu kolejnym, bo jeden z radnych, który głosował na Jerzego Paula, doszedł do wniosku, że lepszym przewodniczącym komisji będzie jednak Alfred Ryś. Zrobiło się 10:9. Tak więc Rada w pierwszym głosowaniu wybrała Jerzego Paula, ale przewodniczącym jest jego oponent, który zresztą na kolejnej sesji cynicznie przypomniał stare powiedzenie, że *nie jest ważne, kto jak głosuje, tylko kto liczy głosy*. Ciekaw jestem, czy gdzieś poza Nową Sarżyną doszło do podobnej kompromitacji rady.

Po tym wszystkim Marek Chmura wycofał się, a przewodniczący rady nie poddał pod głosowanie poszczególnych kandydatur, tylko uchwałą stwierdzającą „hurtowy” wybór.

Trzecia sesja to odrzucony wniosek o ujęcie w porządku obrad odwołanie sekretarza Piotra Sulikowskiego, **czwarta** – to podjęcie uchwały o jego odwołaniu i powołaniu na to stanowisko Barbary Przybyłowicz.

Ponadto przyjęliśmy taryfy na zbiorowe zaopatrzenie w wodę (wzrost z 2,38 na 2,45 netto za 1 metr sześcienny) i odprowadzanie ścieków (wzrost z 2,57 na 2,65 netto za 1 metr sześcienny).

Przygotowujemy zmianę statutów sołectw i osiedli, by mogły się odbyć bezpośrednie wybory sołtysów i przewodniczących osiedli. Postanowiliśmy też o odbyciu w lutym debaty o przyszłości gminnej edukacji. Na komisjach postanowiliśmy nie podnosić w tym roku stawek podatków lokalnych. Ale o tym w kolejnych numerach.

Jacek Wojdałowicz

PS W Radzie jest teraz dwóch Jerzych Paulów – sołtys Sarżyny Jerzy Paul i właściciel szkoły nauki jazdy Jerzy Stanisław Paul.

Sydoniowe porady

PROCES INWESTYCYJNY dla inwestorów małych

WSTĘP

W cyklu krótkich artykułów pragnę przybliżyć tok postępowania w przypadku planowania małych inwestycji, a być może i nowe technologie dostępne na naszym rynku.

Planując jakiegokolwiek przedsięwzięcie należy przede wszystkim nakreślić główny jej zarys, kolejne kroki postępowania szacunkowy koszt oraz etapy realizacji. Nie musimy oczywiście znać spraw technicznych – od tego jest w etapie przygotowania projektant, a na etapie realizacji kierownik budowy. Należy jednak mieć nakreślony zarys ogólny swojego przyszłego zadania, który w miarę postępu prac projektowych może ulec modyfikacji. O tym jednak w kolejnych częściach. Ogólnie cały proces możemy umownie podzielić na kilka etapów:

1. Zamysł; koncepcja, co chcemy zrobić (budynek mieszkalny, gospodarczy, sklep itp.).
2. Działka - jeśli jej nie mamy, szukamy odpowiedniej pod nasze zadanie.
3. Decyzja o warunkach zabudowy.
4. Projekt budowlany – wykonawczy.
5. Oszacowanie kosztów i etapów zadania (uproszczone lub szczegółowe).
6. Decyzja pozwolenia na budowę.
7. Rozpoczęcie robót, czynności i dokumenty z tym związane.
8. Etap wykonania.
9. Dokumentacja budowy i powykonawcza.
10. Użytkowanie.
11. Przeglądy techniczne.

Cały zakres procedur inwestycyjnych zawarty jest w Ustawie z dnia 7 lipca 1994 Prawo budowlane. Poszczególne etapy omówię w kolejnych częściach.

Wojciech Sydoń